

sat alle Sagkyndige i den største Forbavselse. For fuldt Alvor paastod han, at der ad den af ham anviste Vej vilde kunne fremavles Malkekvæg med tre Gange større Ydeævne end det almindelige, hvad jo vilde betyde en kolossal Merindtægt for det danske Landbrug.

Han betroede bagefter sin Kone, at han fandt hendes unge Ven meget tiltalende, — ja, ved Middagsbordet, hvor Per selv bragte sin Afrejse paa Tale, var Hofjægermesteren næsten den ivrigste til at overtale ham til at slaa sig til Ro paa Kærsholm og trække lidt jysk Landluft nu, da Sommeren endelig var kommen.

Hofjægermesterinden stemte i med.

»For Deres Frihed skal De ikke være bange,« sagde hun. »Vi paalægger ikke vore Gæster nogen selskabelig Tvang. De skal faa Lov til at indrette Dem ganske efter Deres egen Bekvemmelighed.«

»Blot De passer Maaltiderne,« tilføjede Hofjægermesteren dæmpet.

Per var ikke svær at friste. Han følte slet ingen Længsel efter København. Og hvor skulde han i Grunden kunne finde et bedre egnet Sted til at gennemstride den aandelige Krise, som han følte forestaaende? Han havde faaet et roligt og smukt Værelse i en Sidefløj, der vendte ud mod Parken, og som udenfor sine Vinduer havde en Række høje Kastanietræer, hvis tætte Løvhang dæmpede Dagslyset derinde. Midt paa det hvidskurede Gulv stod